

TSUNAMI

memorádné
číslo

BRONTOSHOVI
MÚZIABA

Ahoj, Brontosauři, ahoj, Múziádníci!

dovolte mi pár slov k naší první "Dílně TSUN-amy", jejíž výsledky právě držíte v ruce. Myšlenka uspořádat letní akci pro mladé lidi, kteří se věnují kumštu/přesněji divadlu, recitaci, výtvarnému projevu či hudbě/ve mně zrála již další čas a letošní prázdniny se konečně uskutečnila. Díky vám všem za to, že se nám tak vydařila a byla přínosem pro vnitřní život TSUNamy, DSM, recitáku z Kadaně a dalších.

"Dílna" neboli též "tvůrčí sedánka" byla již automatickým završením všech nápadů, které se jen rojily při vymýšlení programu, při konkretizaci myšlenky Brontosauří múziády.

Samozřejmě neměla za cíl udělat z vás spisovatele nebo básníky, dokonce ani nechtěla vám tyto profese přiblížovat, spíše jsme spoléhali na citlivost každého mladého člověka k věcem všedním i nevšedním. A naše předpoklady nás nezklamaly. Doufám, že ani vy se nesítíte oklamání/nebo snad skutečně někdo z vás čekal na recept: Jak se státi literátem?!. Myslím, že si všichni uvědomujeme to podstatné, k čemu nás měla "Dílna" přivést, totiž, že náš náhled na svět nemůže být nikdy definitivní, že se neustále vyvíjí, že máme pořád co objevovat v sobě i kolem sebe. A to jste určitě vy všichni pochopili a já vám za to ještě jednou děkuji.

Váš sheff

Standa - táta

P.S. Abyste neřekli, že vás chci o něco připravit, zde je též moje ukázka

M ělkost myšlenek je zrádná,
U věříš-li v to, co říkají ti jiní,
Z tracen zahyneš a žádná
I dea už nepřesvědčí tě,
A bys uvěřil slovům kamaráda
D vakrát raději každé slůvko zvaž a pomni
A ni nejlepší ze všech přítelů nenahradí ti
múziáda

"... a protože se z nás na Múziádě mají stát umělci, zkuste přispět literární povídkou, románem, básní nebo čímkoliv jiným."

Tak a je to. Prázdná hlava a ostatní vypa-
dají, že je ihned políbil miza, jak se říká.
Jako tonoucí stébla jsem se chytla možnosti,
jak najít inspiraci - totiž hry "asociace".
Hra se rozjela. Člověk se někdy až diví, co
ho napadne při vyřknutí jakéhokoli slova!
Já ale po čtyřech kolech hry s hrůzou
zjistila, že sice jsem o jedné hře chytřejší,
ale bohužel námět mě opět nenapadá.

A tak jsem si sedla a začala psát tuhle
patlaninu.

Satína

přírodu poznávám
dobrou náladu mám
vedle sebe kamaráda
to je naše mizíáda

Fotografování

Pojď sem táto
seš blbě postavený
udělám si foto
A te jenom proto
abych měl to foto
zarámovaný

*****,*****
Halo, člověče, zastav se na chvíli,
podívej se,
vždyť kolem nás,
je všude plno krás.
tak se zastav a udělej pro ni cokoliiv.

Martina

Všude kolem les
jak to pěkně voní
vedle štěká pes
je to jenom chvojí

Srpy kolem sviští
a přeslička padá
káně jenom piští
jako kámen padá

sek sek sek sek
srp už vzduchem letí
byl to jenom pech
za námi je smetí

Ale pozor už je to tu
prst už padá krev tu teče
rychle volám na tátu
a alunce k tomu jenom peče

Aifel

Proč myši žerou psaní

V jednom velkém městě stál veliký podnik. Nezáleží již na tom, co ten podnik vyráběl, ani na tom, v kterém městě to bylo. Důležité je, že jednoho dne na ten podnik, konkrétně na jeho ředitelství přišel dopis. Obyčejný papírový dopis z generálního, psaný strojem, s razítkem a podpisem.

Obsahem dopisu byla stížnost soudruha generálního ředitele na neplnění plánu podniku, na jeho nedbalost při plnění v exportním plánu a podobně. Dopis dále obsahoval upozornění, že nedojde-li k nápravě, bude ředitel podniku postížen srážkou z platu, zadržením přísunu zahraničních valut a bude mu udělena důtka. Podpis, datum. Soudruh ředitel se ale rozčílil, dal si zavolat své dva náměstky a sprádnul je na tři doby. Jak to, že podnik neplní plán a tak podobně. Vyzlobil se, vynadával a propustil je z kance-

láře.Náměstkové si to pochopitelně nenechali pro sebe.Zavolali si vedoucí provozu,zanadávali si a uvolnili je,ahoř.Vedoucí provozu si však nemůže nechat nic špatného pro sebe. S myšlenkou "Přece si nenechám nadávat" si dali zavolat všechny mistry a zničili jejich dobrou náladu.Ti se samozřejmě vyzuřili na svých dělnících.A jeden z těch dělníků/říkejme mu např. pan Novák/,když přišel znaven domů ve špatné náladě,zakázal svému synovi Večerníček na týden ze trojku z matematiky.Chudák synátor psychicky zcela zničen nad touto nespravedlností,napadl své dvě bílé myši a vyhodil je ve zlosti za popelnice.Co měly chudáci myšky dělat? Kvůli hloupému dopisu.....

Myši tedy žerou od té doby papír.Divíte se jim?
Dědek

.....

Šel jsem lesem pralesen
jelen jako dub tam stál
narazil jsem na ježky
a na Pavla opodál
Co tam dělal jen já vím
a nikomu to nepovím
zaváděl tam ježkovi
umělé dýchání
Ten se čap a začal funět
Dědek na něj začal čumět
Koukal na něj jako dub
ježek dupy dupy dup dup dup
Na pasece houby
vrkali holubi
seděl tam a vrkal taky
vrků vrků opici mám v krku

Krtek

Postůj, hvězdičko,
a uchovej tu chvíli chvíli,
kdy prvně člověk pochopil,
že není a nechce být
na světě sám

Lenka

Už pátý den jsme v přírodě,
vše probíhá tu v pohodě,
táta je fajn, Lenka též,
postěžovat si k nim klidně běž,
možná, že oženou se srpem
anebo zakroutí ti krkem.
To nám snad ale nevádí,
jindy tě třeba pohladí.
Jo, naše strava, to je věc,
nikdy nezůstal ~~prázdný~~ plný hrnec,
jen špagety jsme vysypali,
ty bychom my nepapali.
Kaše vypadala taky, že chutnat bude nám,
byl to však optický klam.
Latrina je obsazená stále,
přišli křeče nenadálé.
Brontosaurus, ten se měl,
každý z nás mu záviděl.
A tak to táhnem dál -

táta, Lenka a tak dál. Prcek

oooooooooooooooooooooooooooo

Kolikrát přemýšlím, jak by bylo krásné
sbalit spacák, celtu a vyrazit třeba
jen tak do přírody.

Sednout si v lese, rozdělat oheň
a poslouchat, jak mi vítr při praskotu
ohně vypráví.

Jak krásně svítí slunce na obloze,
malí ptáčci se snaží dovolat mámy
a čekají, co jim dobrého přinese.

Jak roste stromek pod ochranou
stínu a těší se na teplé paprsky
Slunce. A mám takový nepříjemný pocit,
když si uvědomím, co řekneme svým dětem,

až se nás zeptají, jaké to je,
sbalit celtu, spacák a vyrazit třeba do přírody.

Standa

Večer

Sedím na mrňavé kládě,
před sebou mám ohniště,
kolena si tiškmu k hlavě -
prý nám básně napište !

A tak píšu. Jé to psina,
básnické tak střevo mít...
Mozek nějak nezapíná,
ne a ne se zachytit.

Zbytek veselé se řehotá
a já se tu snažit mám.
Komár na krku mě lehtá
a když plácnu - není tam.

Teď se asi zdejchnu někam
na večerňi - druhý chod,
Kubík ať si tady čeká,
já si skočím na záchod.

Dědek

Tři slova - mraky, déšť, voda - NIC
Tři slova - slunce, tráva, strom - nic
Tři slova - buňka.. Život.. smrt- vše

ooooooooooooooooooooo

Cigareta zapálená sirkou novoní
Cigareta zapálená zápalkou nechutná
Cigareta zapálená ženou nemá být

Říkám Ti dívko přicházíš
Říkám Ti lásko zůstáváš
Říkám Ti zůstaň - odcházíš

Mám kabát a nevím proč
Mám věci - a nevím nač
mám tam být - nevím s kým
mám tam být - nevím kde
jediné, co vím, že mám, je život
a můj sen

Standa

Připomínky

Pavel dělá táborák
a rád papá bramborák.
My neděláme táborák
a taky rádi bramborák.
Místo bramboráku dáme si
lžici ovesné kaše do pusy.
Strava je tu strašně chutná,
nám už je to ale putna.
Jídla, pití konzumujeme dosti,
neboť máme zkušenosti.
Jídlo vždycky všechno sníme,
ani kuchaře do vody nehodíme.
Dneska přijel Kubík mladý
s hranolkama už je tralala.
Promiň nám to, Honzo náš,
vždyť nás všechny dobře znáš.
Pod nos nám tu koufí Standa,
že mu to ale není hanba.
To vše je ale však pro nás ráj
proti tomu, co nám Aifel přichystal.
Kosti nohy moc bolí,
ať se na něj nezlobí,
vždyť nám to dělal pro radost.
Budišek tu máme o půl páté,
to je přeci krásné,
nedivíme se potom,
že se nám chce psát básně.

Píča, Šotek, Satina

Život je krásný a dlouhý jako meč
taje jako sníh
kvete jako louka kopretin
roste jako strom
uhasíná jako oheň
a stále se blíží ke konci
Nikdo však neví kde je jeho konec
jenom on a smrt

Standa

Paskvil

Nic mě zrovna nenapadá
jsem dutá jako bambus
z toho bude hitšaráda
co to bude za hnus

Emoce jsou vyčerpané
a nápady nemám
to co stvořím pane
nic horšího neznám

Poezii ráda mám
já v ní moudrost hledám
hodně si v ní čítávám
a málo si troufám

Préza to je trable nová
dí soudružka Rusnáková
když stěží udělám rozbory
objeví se u mě rozpory

Ach co mi zbývá či nezbývá
vzdychá si má duše citlivá
Vím že jsou moudřejší autoři
co se s tím zase tak nemoří

Maj prostě výrazné nadání
tak jsem se dala já na hraní
Reprodukce jejích myšlenek
mě těší vně i navenek

Prote bych chtěla těšiti
ty co jsou ochotní se na mě dívati
Nemá to rytmus nemá to myšlenku
jako bych slyšela naši profesorku

Doufám že se každý podivil
co je možno stvořiti za paskvil

Bóda

* * * * *

U nás doma v Polici
pobíhají nám zajíci
a když večer nastane
co se tady nestane
- pekelníci zajíci objeví se v Polici

Ještě je tu jedna věc
nazývá se kostlivec
jakmile se sešepří
objeví se na věži
a milí moji zlatí
pak se zase ztratí

Žabža

FANTAZIE / spíš HALUCINACE /
/jednoduchá rýmováčka/

V duchu alyším větve smrků,
to je hluku, to je hluku.
V dáli zase rybník šplouchá,
zase kolem létá moucha.

Postavím si prima plavidlo
a pak nadzvihnu stavídko.
Popluju si do dálky,
je konec týhle zahálky.

Karkula

NAIVITA

Vážený pane XY
moc často chodíte na pivo
kdyby jste pivo nechlastal
a radši fotbal hrál
já bych se na vás dívala
a vašim golům tleskala
Jestli to chcete napravit
musíte se dnes do kána dostavit

Boža

Stojí stany v lese
 les se smíchem třese
 Hajní v celém polesí
 tenhle ten smích poděsí
 Parta lidí v černých hávech
 mají rosu na rukávech
 řadí srpy ničí chrastí
 useknuté hnáty chrastí
 když se z lesa navracíme obvazy jen svítí
 do pátku už budeme mít všechny prsty v...
 v kvítí

Kolohnát

Hledám inspiraci na básně
 či na legraci
 nic mě stále nenapadá
 na umělce nevypadám
 Co mám dělat přemýšlím
 básně trapně vymýšlím
 Nemám buňky ani nápad
 a přitom koukám na západ
 Koušou mě tu komáři
 básně se mi nedaří
 Přitom možná kdybych chtěla
 ale kuš...
 stajně bych nic nevymyslela
 Proto skončím s přemýšlením
 a tímhle divným vymýšlením
 Až mě něco napadne
 třeba to i dopadne
 Já se s vámi loučím
 tím svou tvorbu končím

Aja

KNIHA

Mám knihy ráda a moc,
až z toho dostávám nemoc.
Knihy jsou bílé, žluté a hnědístvé,
jsou hloupé, ale i mladistvé.
Úvod, stať, závěr a vysvětlivky,
obsahují moderní detektivky.
Knihy jsou různé jako lidé,
tlusté, štíhlé, chytré, blbé.
Když je mi smutno, vezmu knihu
a koukám do blba na housenku v lihu.

ina

Jak dál

Stalo se to roku 1986, kdy mi bylo 16 let. Nevím, jestli bude někdo tento můj stručný spisek číst, ale já si potřebuju popovídat aspoň sama se sebou a s tím, kdo však už neexistuje.
V noci z 24. na 25. dubna jsem se probudila asi kolem půl druhé. A najednou vidím v okně obrovitánskou zář, přistoupím polekaně k oknu, co se děje. Před naším domem, kde stojí škola s velkým hřištěm, stál létající talíř. Už si nepamatuji, jak jsem se do talíře dostala, ale vím, že jsem zavřela oči a snažila jsem se nic nevnímat.
K sobě jsem se dostala až na nějakém divném místě. Nejdříve jsem se nemohla vůbec vzpamatovat. Byla jsem na nějaké cizí planetě s tvory, kteří měli obrovitánskou hlavu. Ti Marčani mě uzavřeli v místnosti, která byla přizpůsobena mým životním podmínkám. Marčani oproti nám byli velmi chytří a to využili pouze k dobru a k lepšímu vývoji. Pak ke mně přišli čtyři z nich a začali v místnosti něco montovat a zapojovat a nakonec přinesli nějaký divný přístroj. Pak to přišlo. Chvilí se na něj dívám a pak jsem zahlédla naši Zemi. Asi po pěti minutách se Země roztříštila na pár kusů. Dostala jsem z toho šok a dlouho jsem se nemohla vzpamatovat. Moji osvoboditelé/dě-li se to tak říci/ mi řekli, že tuto zkázu si lidé zavinili sami.

Naši chytrost a vzdělanost jsme nepoužili jen k pokroku, ale i k záhubě. Naši Zemí zničila válka.

Mě pak Marťani odvezli na planetu, jako je naše Země, protože s nimi jsem tam nechtěla žít. O této planetě jsem ani nevěděla, že existuje. Tafo Země byla teprve na začátku vývoje. Já jsem se ocitla mezi pračlověky. A zde jsem zjistila, že ze svého života moc nevím a neumím a také, že těm pračlověkům moc nepomůžu. To, co jsem je přece jen naučila a jak jsem se přizpůsobila životu, psát nebudu....

Žabža

Rogalo

Než vám povím o té kráse,
která kolem rozkládá se,
chtěla bych tu nejdřív psát,
jak se staví velký pták.

Když pak ptáka postavíte,
do chapadel se zavésíte,
vylezete na kopec,
pak se stane zvláštní věc.

Pták, jež rogalem se zove,
ani zrnko nesezobne,
zato však lze bez hluku,
vznášeti se ve vzduchu.

Nejsou všichni lidé stejní,
někteří jsou negramotní.
A když ptáka spatřili,
hnedka po něm střelili.

K nebičku se zvolna vznáším,
andělé mě poponáší
a když klepu na dveře
svatý Petr otevře.

Teď vám povím o té kráse,
která kolem rozkládá se :

Když se Pánbůh pootočí,
celá duše povyskočí.
Chor andělů právě pěje,
celá duše pookřeje.

Jenom duše pookřeje,
neboť tělo v zemi tleje.
Leží na něm velký kámen
a teď končím, budiž amen.

Bobeš

=====

V bezpečí starých stromů
čas vykolejil z běžných dnů.
Pohleďte na vznešenost těch velikánů
Neohroženě se vypínají k obloze
a kdyby mohly,
rostly by určitě ještě výš.
Větvemi ukazují všemi směry.
Kolik je vlastně světových stran?
Jak směle se rozpínají v prostoru,
jak chytrý dokáže být obyčejný strom.
Nebe odhrmulo svou noční oponu
a hvězdy jako rozsypané korálky
nám posílají světelné pozdravy.
A fialové bodláky za námi
tu drží čestnou stráž.
A až tu nebudou,
stejně tu zůstanou skryty symboly přátelství.

Karkula

O růži

Voněla růže
líbala okolí svou krásou
myslela
že zmůže
náš svět svou láskou

Ta láska však byla němá
ta u lidí odezvy nemá
a lidé milovat učit se nechtěli
Však růže je varovala mlčením

Nikdo neslyšel růžový ^{svého hlasu}
Lidé dál chodili okolo růže ^{poplašený ton}
Ztemněla obloha

Světlo

a hrom

Smrtelné vichřice

Bolest

a skon

Růže naposled pozvedla varovný hlas
Koho však varovat ?

Okolo nohou jí zazářil uvařilý šat
růžový lístek opadal jeden

po druhém

Z pobledlých očí stékaly slzy -
i růže někdy pláče

Předčasně zemřela krása růžová

Už nikdy nebude varovat

mlčením svého hlasu

už nikdy

už nikde

už nic

A dál jen tma

Zima

a smrt

Pohádka končí

Neplakej pro růži uvařlou
poslechni varování jejího hlasu
a včas zakřič na poplach
zkus se růžinou krásou pokochat
ať můžeš s růží jít za láskou

příte

Náš den
Brzy ráno začíná den
probuzení s kytarou
a hned k vodě umýt se jdem
i když chůzí pomalou

K mikrobusu utíkáme
po vydatné snídani,
svoji práci uděláme
poctivě a bez ptaní.

Zábavu též rádi máme,
házíme se do vody,
často si i zazpíváme,
pořádáme závody.

U ohně se večer sejdem,
na kytaru začnem hrát,
když pak oheň uhasíná,
každému se chce už spát.

Nočníčky my máme rádi,
vždyť je táta vyrábí,
na konci však kamarádi
jako tvrdé špalvy spí.

Satins

Loučení

Přijela s náma vlakem
středem zájmu stále byla
na brontosauří muziádu
velmi se těšila
Byla velká kamarádka
strašně rádi si s ní povídali
karty si s ní vykládali
o lásce si zpívali
Jak šel čas a hodiny
přišel čtvrtek smutný
všichni se s ní loučili
byl to večer poslední

Bylo to nemilé loučení
žádný jásot žádný smích
když přišlo poslední zamávání
bylo v jejích očích vidět slzy
stále na ni vzpomínali
všichni toho litovali
že nedočkala se závěru muzikdy
že nejsme opět s ní

Krtek

Zlo

Je mi patnáct let
a chci už poznat celý svět
Poznat vše, co kolem mne je,
ale každý se mi kvůli tomu směje.

Já vím, na světě není jen dobro,
ale i zlo a nenávisť.
U srdce mne to bodlo
a pro zlo nemohu ani jít.

Kdo ho vynalez, kdo přivedl ho na svět?
Tomu bych řekla hned:
"Ty ze světa ztrať se
a už sem nepřilez.!"

Prcek

.....

Nesnáším slzy
nemám rád loučení
že Ája nám odjela
hrozně nás mrzí

V lese krásně zpívají ptáci
vzpomínka na Áju stále se vrací
Zábava v táboře je přesto čilá
na rukávech spřízněných pásek je černá
Prostě odjela kamarádka
která je věrná

Nemám rád slzy
a nemám rád loučení

Peco

Pláč

Proč pláčeš, ptám se tě,
proč pláčeš, když je krásně na světě ?
Co přivedlo tě k pláči,
co ze smutek ti v srdci kráčí ?

Bolest a žal v sobě skrýváš,
lidi kolem sebe už nevnímáš.
Tvůj smutek si na schovávanou hraje
a rychle v tobě zraje.

Ne, neplač, chtěj se o svůj život rvát,
směj se, svět bude se s tebou smát.
Když ale budeš plakat,
tak budeš muset sama.

Prcek

Vzpomínka

Když ti někdy štěstí záda ukáže,
když tě smůla svírá ze všech stran,
když ti osud náhle trpět přikáže,
myšlenky pak vzlétnou jako hejna vran.

V nich se potom vracíš do chvíl, jež
měls rád,
k ohni, který hořel v kruhu mezi stany,
mezi samé dobré kamarády,
na místa, kde ses býval tolik rád.

Tady jsi prožil nejkrásnější chvíle,
v lese s vůní smůly, dýmu z táboráku.
Od světa tě oddělily lesů dlouhé míle,
kde nestrašila města plná paneláků.

A tak sviť nám, slunko, dále,
starý stojí stále svět.
Múziádě dáme vale,
domů vracíme se zpět.

Inke

SENTIMENTÁLNÍ

Chytit se naděje
coby poslední záchrany
přimknout se k ní
a věřit v ní
Vzpomínat přát si snít
Sentimentální
Prosím vás přijďte
a opět dejte to
co jste dali
a já dám všechno co mám
Sentimentální

Šotek

Definice mokre a sucha

S u c h é jsou všechny prostory, kde se daří kamarádství, přátelství i lásce.

M o k r é jsou všechny prostory ostatní /zde občas může dojít k extrémnímu případu - totálně mokrému prostoru a ležové sprše/

Pokus o básně

Začala jsem psát básně. Krásná světle fialová tma mi nahlížela přes rameno a tichoučce si četla mé počáteční nesmělé verše věnované všem láskám - prvním i těm dalším:

Přišla jsi tak nenadále

až se mi zatajil dech

Mlčky jsem rozechvěle před Tebou stál

vyslovit Tvé jméno skoro jsem se bál

tolik něhy v něm...

A najednou ticho. Tma se náhle rozplakala. "Proč mlčíš? Proč jsi přestala psát?" "Víš, to, co bych chtěla napsat, najednou neumím vyjádřit slovy. Nejsem básník a Ty to moc dobře víš. ~~xxxxxxx~~ ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ No, neplač, Ty má milá přítelkyně. Jen se podívej, co udělaly Tvé slyšící kamarádu inkoustu se nelíbí!.. Konečně ses rozesmála! Vidíš, jak Ti to hned sluší. A víš co? Přece jen zkusím - ikdyž nejsem básník - napsat ještě pár veršů. Veršů plných lásky, přátelství, smíchu i trochu těch slziček, modré oblohy a zpěvu ptáků, veršů plných kamarádkových slov, praskajících ohňů, stinných lesů, šplouchání vlnek na vodní hladině... ~~xxxxxx~~. Najdeš v nich i nová setkání, podané ruce a štěstí, které Ti patří... Najdeš, když se nevzdáš a budeš chtít hledat. Tak, teď už tiše zavři oči a já napíšu básně - i o Tobě, má krásná fialová tmo...

NEJKRÁSNEJŠÍ BÁSEŇ

Život...

Lenka

Všechny ukázky napsali a vybrali společnou rukou všichni autoři ku příležitosti Bron-
tosauří máziáda 1985

TSUNAMI - zpravočej TSUNAm

ročník II., mimořádné číslo

odpovědná redakborka:

Lenka /Alena Tučimová, Zahradní 218,

43151 Klášterec nad Ohří, tel. 935765/

veškeré příspěvky, názory i kritiky zasílejte
je na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

uzávěrka příštího čísla 22. 8. 1985

Toto číslo bylo vydáno 5. 8. 1985

/odpovědnost za překlery nese Šoteček/